

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **M.S.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: A.D., nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem tamtéž, oba zast. Mgr. Karin Blokešovou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2012, č. j. CPR-4304-2/ČJ-2012-9CPR-V234,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 14.9.2012 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2012, č. j. CPR-4304-2/ČJ-2012-9CPR-

V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 17.2.2012, č. j. KRPB-111543/ČJ-2011-060026-SV, a ve zbylé části odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a zbylé výroky napadeného rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 17.2.2012, č. j. KRPB-111543/ČJ-2011-060026-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku, neboť žalobce byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 6.3.2012 odvolání, které dne 2.8.2012 doplnil. Dne 3.9.2012 bylo vydáno rozhodnutí žalované č. j. CPR-4304-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že za slova výroku „Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., se panu S. M., nar., státní příslušnost Ukrajina, číslo cestovního dokladu PO728714, ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jednoho) roku, neboť výše uvedený cizinec byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání“, byl doplněn text: „Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ Ve zbylé části bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a zbylé výroky napadeného rozhodnutí byly potvrzeny.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 8.10.2012, č. j. 36 A 45/2012-17 byla žaloba žalobce podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) odmítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2012, č. j. 7 As 169/2012-24 bylo usnesení Krajského soudu v Brně zrušeno a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení, neboť výklad použitý krajským soudem považoval Nejvyšší správní soud za formalistický a nemající oporu v zákoně.

Žalobce namítá, že správní orgán nedostatečně vymezil předmět řízení, přičemž má za to, že vada spočívající v nejednoznačném vymezení předmětu řízení má zásadní dopad na

zákonnost rozhodnutí. Dále namítá, že pro případ nových skutečností by měl správní orgán doručit účastníkům oznámení o rozšíření předmětu správního řízení. Podle názoru žalobce, pokud nelze jednoznačně dovodit, zda v předmětném řízení byly projednávány skutky, které měl žalobce spáchat jednak dne 20.10.2011, ale také před tímto datem, dostává se žalobce do pozice, kdy neví, zda řízení dopadalo na skutky, které měl údajně spáchat před 20.10.2011, nebo pouze dne 20.10.2011.

Dále žalobce namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, neboť nepostupovaly v souladu se zásadou oficiality uvedenou v ust. § 3 správního řádu. Žalobce jednoznačně popírá názor správních orgánů, že žalobce vykonával závislou práci a uvádí, že se neřídil pracovní dobou, a že pouze z evidenčního důvodu byl veden list se zaznamenanou dobou příchodu a odchodu. Žalobce uvádí, že k tomuto listu neměl žalobce žádný přístup, nemohl tedy ovlivnit, co je v něm napsáno; důvod evidence spočíval v zjištění a stanovení odměny, kterou následně mohl žalobce po svém obchodním partnerovi požadovat. Žalobce dále namítá, že v rámci své činnosti měl vlastní nářadí. Pokud používal nářadí, které patřilo jeho obchodnímu partnerovi, tak to činil pouze z důvodu, že jeho nářadí měl v danou chvíli někdo jiný a tvrdí, že od svého údajného zaměstnavatele nepobíral mzdu ani jiné prostředky za údajnou závislou práci, přičemž opak tohoto tvrzení nebyl správními orgány nikterak doložen. Pokud stavbyvedoucí vykonávající stavební dozor tvrdí, že je mu žalobce podřízen, nelze z tohoto usuzovat na podřízený výkon závislého zaměstnání. Podřízenost ve vztahu stavebního dozoru a podnikatele je podle názoru žalobce zavedenou praxí při stavební činnosti. Žalobce namítá, že nebyl podřízen určité osobě jako zaměstnavateli, ale pouze stavebnímu doзору ve vztahu dozorování prováděného díla.

Konečně žalobce poukazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv ve spojení s ust. § 122 a § 174a zákona o pobytu cizinců a uvádí, že žije 13 let v partnerském vztahu, přičemž toto jejich soužití bylo správním orgánem ověřeno a potvrzeno. Žalobce namítá, že se objevila nová skutečnost, pro níž by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, a to, že se svou partnerkou očekávají narození společného potomka. Dále namítá, že jeho partnerka má povolen trvalý pobyt na území České republiky, na území České republiky se zdržuje, v Brně má svého gynekologa a hodlá také v České republice родit a že je proto zřejmé, že jako její partner chce být během porodu, před porodem a po porodu s ní, aby jí mohl v této životní situaci být nápomocen a mohl se starat o své dítě. Při posuzování proporcionality mezi veřejným zájmem a právem na respektování soukromého života je žalobce přesvědčen, že s ohledem na veřejný zájem státu, by měl rodiny spíše spojovat než rozdělovat. Vzhledem k narození společného potomka, k dlouhodobému trvajícimu partnerskému vztahu a vzhledem ke společné péči o potomka, by správní vyhoštění bylo nepřiměřeně tvrdé.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 20.10.2011 kontrolován v rámci kontroly v oblasti zaměstnávání a pobytu cizinců Úřadem práce Brno ve spolupráci v hlídkou Policie České republiky v prostoru prováděné stavby na ulici v Brně při výkonu práce (oblečen v pracovním oděvu, při nakládání betonové směsi na vozík) bez povolení k zaměstnání. Žalovaná uvádí, že z výsledku provedené kontroly vyplynulo, že žalobce byl zaměstnán nejméně dne 20.10.2011

v prostoru stavby na ulici, Brno bez povolení k zaměstnání, kde jak sám uvedl, míchal lepidlo, aniž by měl vydané povolení k zaměstnání. Skutečnost, že žalobce dne 20.10.2011 prováděl stavební práce bez povolení k zaměstnání, byla doložena i Úřadem práce v Brně. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce na uvedeném pracovišti nejméně dne 20.10.2011 pracoval bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, jelikož byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a to jako zaměstnanec a nikoliv jako osoba samostatně výdělečně činná. Vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy totožné argumentace, na které bylo reagováno v rozhodnutí žalované a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkazuje žalovaná na odůvodnění těchto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce poukázal na to, že v rámci kontroly provedené Policií České republiky dne 20.10.2011 byla zahájena dvě samostatná správní řízení – jednak se žalobcem a dále pro totožný skutek se S. C., nar. 25.1.1972, st. př. Moldavská republika. V rámci obou správních řízení podala zástupkyně Mgr. Blokešová odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž zatímco v řízení vedeném proti žalobci bylo odvolání zamítnuto, v řízení vedeném proti S. C. bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Žalobce namítá, že rozhodnutí v jeho věci obsahuje stejnou argumentaci, proto žalobce namítá, že správní orgány použily nesprávnou právní kvalifikaci, neboť na skutek mylně aplikovaly ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. K takovému postupu nemá podle názoru žalobce správní orgán zákonné oprávnění. Předmětné správní řízení mělo být vedeno na základě ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a správní orgán musí prokázat naplnění alespoň jedné ze skutkových podstat tohoto ustanovení. Z tohoto důvodu žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Žalobce dále opětovně namítá, že u něj nebyla jednoznačně prokázána existence jakéhokoliv pracovněprávního vztahu, a to ani v rámci agentury práce, a toto tvrzení mu nebylo nijak vyvráceno.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení

k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že správní orgán nedostatečně vymezil předmět řízení, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Jelikož se v dané věci jednalo o správní řízení zahájené z moci úřední a zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní úpravu náležitostí oznámení o zahájení řízení, na posuzovanou věc dopadá ust. § 46 odst. 1 správního řádu, které určuje obsahové náležitosti oznámení o zahájení řízení. Podle tohoto ustanovení musí být z oznámení o zahájení řízení mimo jiné zřejmé označení předmětu zahajovaného řízení. Základní náležitostí oznámení o zahájení řízení je uvedení, o jaké řízení se vůbec jedná – v posuzovaném případě tedy správní řízení o správním vyhoštění; z oznámení musí být dále seznatelné, co tvoří skutkový stav, který má být v následujícím řízení podroben bližšímu zkoumání a právně kvalifikován, a dále uvedení, o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno. V oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění je dostačující, pokud je předmět řízení vymezen jednoduchým popisem skutku, na jehož základě správní orgán shledal podmínky pro zahájení správního řízení. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2012, č. j. 8 As 88/2011 – 62, dostupný na www.nssoud.cz). Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně v nyní projednávaném případě v oznámení o zahájení řízení ze dne 20.10.2011 uvedl, že správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce byl dne 20.10.2011 v 08:45 hod. kontrolován příslušníky Policie ČR, Oddělení pobytových agend Brno v rámci součinnostní akce s Úřadem práce Brno, v prostoru prováděné stavby – rekonstrukce domu na ulici Hudcova 70 v Brně, při výkonu činnosti, k níž je potřeba povolení k zaměstnání vydané příslušným Úřadem práce, které žalobce nebyl schopen předložit. Dále správní orgán uvedl, že na základě uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobce je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, čímž jsou dány podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, jehož znění ocitoval.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení vymezen dostatečně určitě. Skutkový stav popsany správním orgánem v oznámení o přestupku odpovídá tomu, že správní orgán má v době zahájení řízení pouze omezené informace a nezná veškeré skutkové okolnosti věci (např. okolnosti týkající se přesného časového vymezení protiprávního jednání žalobce). Na náležitosti oznámení o zahájení řízení tedy nelze klást stejné kvalitativní obsahové nároky jako je tomu v případě rozhodnutí. Žalobci muselo být z takto vymezeného předmětu řízení zřejmé, o čem bude v řízení jednáno, tzn. žalobci muselo být zřejmé, že předmětem řízení o správním vyhoštění bude jak jeho výkon zaměstnání v den provedené kontroly, tak i případný výkon téhož zaměstnání ve dnech této kontrole předcházejících. Pokud žalobce namítá, že správní orgán nebyl oprávněn rozšiřovat předmět řízení o skutky, kterých se měl žalobce dopustit přede dnem 20.10.2011, bez toho, aby žalobci doručil oznámení o rozšíření předmětu správního řízení, soud konstatuje, že tím, že správní orgány vymezily konkrétní dny, kdy se měl žalobce dopustit protiprávního jednání (výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání) až ve vydaných rozhodnutích, nebyl předmět řízení

rozšiřován, ale pouze upřesněn, a to na základě provedeného dokazování. Tento postup správních orgánů soud shledal v souladu s ust. § 46 správního řádu.

Jako důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou oficiality vyjádřenou v ust. § 3 správního řádu. Pokud žalobce namítá, že v rozhodný den nevykonával závislou práci, ale podnikatelskou činnost, soud uvádí, že žalobce, ačkoliv tuto argumentaci uplatňoval již v průběhu správního řízení, po celou dobu řízení, a to ani v podané žalobě, pro podporu tohoto tvrzení nepředložil žádné relevantní důkazy. Součástí spisového materiálu sice je výpis z živnostenského rejstříku, dle něhož žalobci dne 20.10.2011 vzniklo oprávnění provozovat živnost, tato listina však nemůže být sama o sobě důkazem toho, že žalobce dne 20.10.2011 na stavbě na ulici v Brně v době kontroly příslušníky Policie ČR vykonával podnikatelskou činnost. Ani skutečnost, že žalobce byl v den kontroly držitelem živnostenského oprávnění, totiž nevylučuje možnost, že by na stavbě na ulici Hudcova 70 v Brně vykonával závislou práci jako pomocný dělník. Správní orgány své závěry o tom, že žalobce na předmětné stavbě v danou dobu vykonával závislou práci ve smyslu ust. § 2 zákoníku práce, opřely o provedené důkazy (především o evidenci docházky společnosti F. spol. s.r.o. a o výpověď stavbyvedoucího společnosti F.spol. s.r.o. pana M., podle nichž žalobce jako agenturní pracovník na uvedené stavbě odpracoval dne 18.10.2011 10 hodin, dne 19.10.2011 10 hodin a dne 20.10.2011 2 hodiny, přičemž při výkonu pomocných stavebních prací plnil jím zadané úkoly a pro provádění prací využíval pracovní nářadí společnosti F. spol. s.r.o.). Naproti tomu žalobce pro svá tvrzení, že v rozhodný den na stavbě na ulici v Brně vykonával podnikatelskou činnost v rámci svého živnostenského oprávnění, nepředložil žádné důkazy. Žalobce neuvedl, pod kterou z jemu povolených živností vykonávaná činnost spadala, nedoložil žádnou smlouvu o dílo uzavřenou se společností F. spol. s.r.o. či jiný důkaz o tom, že by předmětnou činnost vykonával v rámci provozované živnosti, tedy důkaz o činnosti provozované samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených živnostenským zákonem (§ 2 živnostenského zákona). Naproti tomu výpověď samotného žalobce učiněná před správním orgánem prvního stupně (na otázku, kdo si jeho práci na stavbě objednal a na základě jakého smluvního vztahu, žalobce odpověděl, že jej k výkonu práce poslal pan N., který je jednatelem společnosti B. s.r.o.) nasvědčuje tomu, že žalobce nevykonával práci samostatně svým jménem, ale že byl k práci vyslán jinou osobou. Ze všech uvedených důvodů je soud stejně jako správní orgány toho názoru, že žalobce neprovozoval na předmětné stavbě živnost, ale vykonával závislou práci, pro kterou neměl vydáno povolení k zaměstnání.

Pokud žalobce namítá, že se objevila nová skutečnost, pro níž by správní vyhoštění pro žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce se objevuje poprvé v podané žalobě. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12.4.2012, č. j. 9 As 107/2011-74), dle níž „*nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 29.11.2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, Nejvyšší správní soud vyslovil názor,

že „ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex offio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.“ Z průkazky pro těhotné, kterou žalobce předložil k žalobě jako důkaz, vyplývá, že tato byla vydána dne 29.5.2012, tzn. že od tohoto dne mohlo být žalobci těhotenství přítelkyně známo. Od tohoto dne do vydání rozhodnutí žalované (tj. do dne 3.9.2012), tj. v průběhu více než 3 měsíců žalobci nic nebránilo, aby tuto skutečnost tvrdil a prokázal v řízení před odvolacím správním orgánem. Pokud však žalobce toto tvrzení v průběhu správního řízení neuplatnil, a to ani v doplněném odvolání doručeném žalované dne 2.8.2012, nelze žalované přičítat k tíži, že k této skutečnosti ve svém rozhodnutí nepřihlédla.

K námitce žalobce, že správní orgány použily nesprávnou právní kvalifikaci, neboť na skutek mylně aplikovaly ust. § 89 zákona o zaměstnanosti, k čemuž podle názoru žalobce nemá správní orgán zákonné oprávnění, soud uvádí, že tento žalobní bod se objevil poprvé v replice k vyjádření žalované. Rozšířit žalobu o další žalobní body je přitom podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby činila v daném případě podle ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, přičemž rozhodnutí žalované bylo právní zástupkyni žalobce doručeno dne 4.9.2012. Desetidenní lhůta, v níž byl žalobce oprávněn podat žalobu a uvést v ní žalobní body uběhla dne 14.9.2012. Vzhledem k tomu, že podání obsahující výše uvedený nový žalobní bod bylo uplatněno až dne 21.2.2013, tedy po lhůtě k podání žaloby, soud k tomuto žalobnímu bodu nepřihlézel.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů
vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová